

Tình Người Ngoại Đạo

V.K.H

Tôi được sinh ra và trưởng thành trong một gia đình Phật Giáo. Năm 1975, vì tương lai các con, bố mẹ tôi đã rời bỏ quê hương và qua Mỹ định cư, thuở đó tôi chưa biết nỗi buồn xa xứ khi nhìn thấy đôi mắt Mẹ với những dòng lệ rơi.

Gia đình tôi được sự bảo trợ của một Mục Sư Tin Lành, ông rất tốt đã tận tâm lo lắng cho gia đình tôi kỹ lưỡng. Mỗi Chúa Nhật ông cho xe đưa đón chúng tôi đến nhà thờ xem lễ; mong muốn gia đình tôi trở lại đạo Tin Lành nhưng Bố mẹ tôi chẳng bao giờ nghĩ đến.

Chúa đã cho tôi gặp anh; người công giáo. Ngày đầu thấy anh đeo sợi dây chuyền Thánh Giá nhưng tôi không quan tâm cho lắm! Được biết gia đình anh rất ngoan đạo nhưng lúc đó hai đứa còn trẻ nên không bao giờ nghĩ đến trở ngại hay bàn đến chuyện tôn giáo khi gặp nhau. Dù hai đứa đã quen nhau lâu, nhưng chưa bao giờ được anh đưa đi xem lễ chung; không biết vì anh ngại hay sợ tôi từ chối. Là người ngoại đạo, tôi cũng có đức tin là cầu xin Trời Phật khi gặp chuyện nan giải. Lúc đó tôi chưa nghĩ đến Chúa vì không phải tôn giáo của Gia đình.

Rồi đến ngày hai đứa nghĩ đến chuyện lập gia đình, lúc này tôi mới nhận thấy bao nhiêu là khó khăn trở ngại giữa hai tôn giáo bất đồng. Tình thế đôi lúc quá căng thẳng nên đôi khi cũng muốn buông xuôi. Nhưng sức mạnh tình yêu đã thúc đẩy tôi phải vượt qua. Có lẽ Chúa đã dùng anh để dìu dắt và mở đường cho tôi đến với Ngài. Tôi đã theo anh đi học giáo lý và khóa dự bị hôn nhân; thật sự lúc đó tình yêu tôi dành cho anh nhiều hơn là dành cho Chúa. Gia đình tôi không ai đến dự lễ cưới trong nhà thờ, nghĩ lại tôi thấy tiếc cho gia đình đã để mất cơ hội gặp gỡ Ngài.

“Sự gì Thiên Chúa kết hợp, loài người không được phân ly.”

Tôi đã tin và theo; Chúa đã tuôn đổ bao nhiêu Hồng Ân xuống khi nhận tôi là con của Ngài - người Ngoại Đạo yêu anh!